

Arrest

nr. 149 283 van 8 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 16 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk is doch ongegrond en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 oktober 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 9 januari 2012 werd deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.10.2009 werd ingediend bij de gemeente Houthalen-Helchteren door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene meent in aanmerking te komen voor verblijfsregularisatie op basis van Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 en dit om humanitaire redenen. Hij verwijst hierbij naar de problemen in zijn land van herkomst en Art. 3 en 8 EVRM.

Betrokkene beweert dat de situatie in zijn land van herkomst onveilig is en verwijst hierbij naar een informatie van Amnesty International waaruit moet blijken dat het niet verantwoord is mensen terug te sturen naar Somalië. Betrokkene legt echter geen enkel bewijs voor om de problemen in zijn land van herkomst te staven. Hij verwijst enkel naar algemene informatie van Amnesty International maar past die informatie niet toe op zijn eigen situatie. De loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt. Bovendien voegt verzoeker geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie aanvaard te worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Het feit dat betrokkene sinds 02.05.2007 in België verblijft, goed geïntegreerd zou zijn, cursussen Nederlands heeft gevolgd en hier attesten van voorlegt, cursussen maatschappelijke oriëntatie en maatschappelijke vorming heeft gevolgd en een attest van inburgering voorlegt, lid is van een bokscub, een vriendenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Het is normaal dat betrokkene - in afwachting van zijn asielprocedures - zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar betekent voor de openbare orde en hij tot op heden nog geen enkele veroordeling zou hebben opgelopen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene diende een eerste asielaanvraag in 02.05.2007. Op 01.12.2008 werd deze aanvraag afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 23.12.2008 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in. Op 30.11.2009 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Op 23.06.2010 diende betrokkene een derde asielaanvraag in, die werd afgesloten op 08.02.2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende tegen deze beslissing ook een beroep in bij de Raad van State, dat momenteel nog hangende is. Het feit dat deze procedure nog hangende is schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een grond voor regularisatie. Bovendien kan betrokkene zich steeds laten vertegenwoordigen door zijn raadsman.

De duur van de verschillende asielprocedures, zijnde ongeveer 1 jaar en 7 maanden voor de eerste procedure, ongeveer 11 maanden voor de tweede procedure en ongeveer 7 maanden en 15 dagen voor de laatste procedure - is niet van die aard dat is niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd.

Tenslotte verwijst de advocaat van betrokkene nog naar de wet van 22.12.1999. Deze wet was echter een enige en unieke operatie. De criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980."

1.3. Op 18 januari 2012 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"In uitvoering van de beslissing van

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, en voor Maatschappelijke Integratie wordt aan [...], het bevel gegeven om uiterlijk op 17/02/2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreven heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen op datum van 08.02.2011. Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd. 16.05.2011. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn enige middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht. Hij stelt ook dat verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt. Hij licht het middel als volgt toe:

"4.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoeker mede te delen dat zijn aanvraag niet gegrond is.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken wees verzoekers aanvraag onterecht af als ongegrond.

Deze weigering werd genomen on basis van het art. 9bis Vreemdelingenwet.

4.3.

In de bestreden beslissing stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoekers procedures niet als onredelijk lang kunnen worden beschouwd :

"De duur van de verschillende asielprocedures, zijnde ongeveer 1 jaar en zeven maanden voor de eerste procedure, ongeveer 11 maanden voor de tweede procedure en ongeveer 7 maanden en 15 dagen voor de laatste procedure - is niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden

4.3.1.

De verzoeker kan het hiermee niet eens zijn aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met alle procedures waaronder de wachtermijn voor de regularisatie-aanvraag overeenkomstig art. 9bis Vreemdelingenwet én de procedure bij de Raad van State (die nog hangende is).

Toegepast op verzoekers situatie geeft dit de volgende termijnen, in tegenstrijd tot wat de Dienst Vreemdelingenzaken besluit :

- met betrekking tot de eerste asielaanvraag : 19 maanden

(periode die loopt van 02/05/2007 tot 01/12/2008 = d.w.z. vanaf de eerste asielaanvraag tot het arrest van afwijzing gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen)

- met betrekking tot de tweede asielaanvraag : 12 maanden

(periode die loopt van 23/12/2008 tot 24/12/2009 = d.w.z. vanaf de tweede asielaanvraag tot het arrest van afwijzing gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen)

- met betrekking tot de wachtermijn van de regularisatie-aanvraag in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet, ingevolge de intrekking van de eerdere weigeringsbeslissing 9bis : 26 en 1/2 maanden

(periode die loopt van 26/10/2009 tot 09/01/2012 = d.w.z. vanaf de aanvraag tot de beslissing van ongegrondheid in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet)

- met betrekking tot de derde asielaanvraag : in principe 20 maanden en nog lopende

(deze periode loopt in principe van 23/06/2010 tot op vandaag omwille van het hangende, toelaatbare cassatieberoep)

In totaal bekommt de verzoeker dus reeds een totaaltermijn van 57 maanden.

Bovendien loopt deze termijn nog steeds op omdat het administratief cassatieberoep nog steeds hangende is.

4.3.2.

Zelfs al stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat deze een appreciatiebevoegdheid heeft dan ontslaat dit de Dienst Vreemdelingenzaken niet om een juiste en correcte berekening en beoordeling te maken van verzoekers procedures en de 'onredelijke termijn' eveneens op correcte wijze te benaderen.

Professor SUETENS stelde in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES; "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, i.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het te allen redelijkheid ingaat. wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat.

De Dienst Vreemdelingenzaken kon immers wel degelijk vaststellen dat de duur van verzoekers procedures wel degelijk als onredelijk lang kunnen beschouwd worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken faalt uit te leggen hoe het begrip 'onredelijk lang' wordt geïnterpreteerd en toegepast op verzoekers situatie.

Inderdaad, het is niet omdat de instructienota werd vernietigd dat de Dienst Vreemdelingenzaken willekeurig bepaalt wat wel of niet onredelijk lang is.

4.3.3.

De bestreden beslissing faalt dan ook waar de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkele wijze uitlegt hoe het begrip 'onredelijk lang' gedefinieerd is.

Hoewel vernietigd, de instructienota gaf wel aan wat als 'onredelijk lang' moest beschouwd worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken legt in casu nergens uit hoe het begrip 'onredelijk lang' dan wel gedefinieerd is.

Bij gebrek aan invulling door de Dienst Vreemdelingenzaken, dient wel degelijk terug gevallen te worden op de interpretatie van 'onredelijk lang' in de instructienota.

Conform de vernietigde instructienota zal als onredelijke termijn aanvaard worden :

o de termijnen van de asielprocedures + de wachtermijn van de regularisatie-aanvraag in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet + de procedure bij de Raad van State :

o zelfs indien de instructienota vernietigd is, dan nog dient de Dienst Vreemdelingenzaken zich redelijk te gedragen ;

o De instructienota gaf aan wat als onredelijk lang kon worden beschouwd.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient derhalve rekening te houden met dit ijkpunt.

Dit blijkt uit de instructie 1.2 van deze instructienota, hierna weergegeven :

[...]

Het mag dan ook duidelijk zijn dat de Dienst Vreemdelingenzaken een foutieve beoordeling maakt van verzoekers proceduretermijnen welke niet te rijmen is met de benadering van redelijke termijn.

4.3.4.

De verzoeker heeft dus wel degelijk gegronde redenen om in beroep te gaan tegen de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.

2.2.1. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip 'afdoende' zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat verweerder duidelijk heeft aangegeven op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gebaseerd. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoeker de feitelijke en juridische overwegingen kent, zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

2.2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de eerste bestreden beslissing en er kritiek op uit. Aldus voert hij eigenlijk de schending van de materiële motiveringsplicht aan, die hier moet worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In het kader van het gegrondheidsonderzoek in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, beschikt de minister of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verzoeker voert aan dat de verwerende partij de duur van zijn opeenvolgende asielprocedures op onjuiste wijze heeft geëvalueerd. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker in zijn aanvraag van 26 oktober 2009 de duur van zijn asielprocedures niet als argument heeft aangehaald voor een regularisatie op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Ook de duur van de behandeling van zijn regularisatieaanvraag heeft hij niet als argument ingeroepen. Verzoeker beriep zich op de onveilige toestand in het land van herkomst en verwees naar artikel 3 van het EVRM ter staving van zijn aanvraag. Ook verwees hij naar artikel 8 van het EVRM.

Met betrekking tot de lange duur van zijn verblijf in België, het feit dat hij geïntegreerd zou zijn cursussen maatschappelijke oriëntatie en maanden vorming heeft gevolgd, een attest van inburgering voorlegt, lid is van een bokscub, vrienden heeft, wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat deze elementen geen grond voor regularisatie uitmaken en dat het normaal is dat hij in afwachting van zijn asielprocedures zijn tijd zo goed mogelijk probeert te benutten. Deze motivering wordt door verzoeker niet betwist.

Verzoeker voert aan dat de behandeling van zijn drie opeenvolgende asielaanvragen dermate lang duurde dat het onredelijk is om hier geen rekening mee te houden. De Raad merkt evenwel op dat verzoekers kritiek op de bestreden beslissing beperkt is tot de beoordeling van de duur van de verschillende asielprocedures. Bovendien heeft verzoeker, zoals reeds werd vastgesteld, de lange duur van de asielprocedures niet aangevoerd als element van zijn aanvraag overeenkomstig artikel 9bis. Daargelaten of verzoeker moet worden bijgetreden waar hij verwijst naar de behandelingstermijn van nog een andere regularisatieaanvraag en de cassatieprocedure die nog hangende zou zijn ten opzichte van de derde asielaanvraag, merkt de Raad op dat het oordeel dat de duur van de verschillende procedures geen grond vormt tot regularisatie, niet kennelijk onredelijk is. Dit motief dient in casu immers te worden samen gelezen met de overige motieven van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat de mate van integratie en lokale verankering niet dermate zijn dat zij aanleiding geven tot regularisatie.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt. Hij toont aldus geen schending aan van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

In de mate verzoeker verwijst naar de instructie van 19 juli 2009, merkt de Raad op dat deze instructie werd vernietigd bij arrest 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State en er derhalve niet aan deze instructie kan worden getoetst.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.2.3. Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT